

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. január hó 19. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2014. szeptember hó 10. napján kelt 10.B.115/2011/71. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény 396. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző és (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettének, a Btk. 403. § (1) bekezdés b/ pontja szerinti számvitel rendje megsértése büntettének és a Btk. 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználása vétségének minősíti.

A kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata: fogház.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 1.B.III.384/2006/4., a Szentendrei Városi Bíróság B.205/2000/61., illetve a Pest Megyei Bíróság 1.Bf.303/2006/5., a Szentendrei Városi Bíróság 4.B.444/2004/39. és a Salgótarjáni Városi Bíróság 4.B.190/2007/7. számú ítéleteivel kiszabott szabadságvesztések végrehajtásának elrendelését mellőzi.

A rendelkező részből a 2014. szeptember 10. napját megelőző tárgyalási napok felsorolását mellőzi.

A vádlott magyar állampolgár és személyi azonosító okmányának száma:

A vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen: 671.499 (hatszázhetvenegyezer-négyszázkilencvenkilenc) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Balassagyarmati Törvényszék 2014. szeptember 10. napján kihirdetett 10.B.115/2011/71. számú ítéletével a vádlottat 2 rendbeli az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bek. (4) bek.] számvitel rendje megsértésének büntette [1978. évi IV. törvény 289.§ (1) bek. a/, b/ pontjai, (3) bekezdés b/ pontja] és magánokirat-hamisítás

vétsége [1978. évi IV. törvény 276.§] miatt halmazati büntetésül három év börtönbüntetésre, öt év közügyektől eltiltásra és 440.488.000 forint vagyoneklkobzásra napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egyidejűleg elrendelte öt felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását, továbbá rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, büntetésének súlyosításáért jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője felmentés érdekében éltek perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1085/2014/1. számú átiratában fenntartva a súlyosításra irányuló fellebbezést, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak ítélte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellő részletességgel megindokolta, hogy mely bizonyítékokat, miért vett figyelembe és miért vetette el a vádlott bűnösségét tagadó védekezését. A bűnösségre levont következtetése okszerű, és a cselekmények jogi minősítése is helytálló. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a bűnösségi körülményeket nem értékelte kellő nyomatékkal, amikor figyelmen kívül hagyta a több felfüggesztett büntetés próbaideje alatti elkövetést, a halmazatot és azt a körülményt, hogy az elkövetés értéke a minősítés felső határához közelít. A törvényszék által kiszabott büntetés nem igazodik megfelelően sem a cselekmények tárgyi súlyához, sem a bűnösségi körülményekhez. Így a súlyosításra irányuló fellebbezés keretében a szabadságvesztés tartamának felemelésére, ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett és írásban is részletesen indokolt fellebbezését elsődlegesen felmentésért, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mert a vádlott nem követte el a terhére rótt cselekményeket. Ennek alátámasztásául a vádlott szakmáját igazoló oklevél és munkaszerződés csatolásával hivatkozott rá, miszerint a terhelt alkalmazottként, mint mérlegkészítő dolgozott a cégnél, nem könyvelési területen. Emiatt a vádlott egyrészt nem volt jogosult a bt képviseletére, másrészt a könyvelésre sem volt rálátása. Valójában csak alkalmazottként nyújtotta be a más személy által elkészített adóbevallást.

A szakértő megállapította ugyan az áfa-hiányt, de az a szakvélemény tükrében sem köthető vádlotthoz. A számvitel rendjének megsértése kapcsán sem volt a terheltnek olyan kötelezettsége, amit megszeghetett volna. Emiatt az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét valamennyi terhére rótt bűncselekményben helytelen jogi következtetéssel állapította meg.

A vádlott felszólalásában ártatlanságát hangsúlyozta, az utolsó szó jogán pedig fogvatartása esetén nem megfelelően kezelhető betegségére, megromlott egészségi állapotára és gyermekeire hivatkozott.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság az ellentétes irányú perorvoslatok alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

Megállapította, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék hosszan elhúzódó bírósági eljárásban, 2011. szeptemberétől tizennégy tárgyalási napon át, mindenre kiterjedően lefolytatott bizonyítás eredményeként hozta meg ügydöntő határozatát.

A törvényszék a 2014. szeptember hó 10. napján - hat hónapot meghaladó időmúlás miatt - a Be. 287.§ (3) bekezdésének megfelelően a tárgyalást perrendszerűen megismételte, egyben ismertette a korábbi tárgyalások anyagát és az eljárás résztvevőinek biztosította, hogy az ismertetésre észrevételt

tegyenek és annak kiegészítését kérik (71./ sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv). Az ezt megelőzően folytatott, tehát nem folytonos tárgyalások napjainak az ítélet rendelkező részében való feltüntetése helytelen, ezért ezt a másodfokú bíróság mellőzte.

A törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le. Az tárgyalási szakban résztvevő tanúkat és szakértőt is az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával hallgatta ki, őket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette. Az írásban vallomást tevő a tanúk [a Be. 85.§ (5) és (6) bekezdéseinek megfelelő] vallomását a Be. 301.§ (1) bekezdésében írtaknak megfelelően használta fel. A tárgyalási szakban halála miatt már nem kihallgatható ZZ tanúvallomásának felolvasására ugyancsak törvényesen került sor. A tényállás teljeskörű felderítése érdekében indokoltan szerzett be az igazságügyi adó- és könyvszakértőtől kiegészítő szakértői véleményt, amit perrendszerűen tett tárgyalás anyagává.

A törvényszék indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett.

Az indokolási köteletség hatályon kívül helyezésre okot adó megsértése nem állapítható meg, mivel az ügydöntő határozatból kitűnik az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel és a büntetéssel kapcsolatban - mire alapozta (BH 2013/10).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas, így az indokolási kötelezettség elmulasztására alapított hatályon kívül helyezést célzó indítványok nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás túlnyomórészt mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, azonban több tekintetben (a vádlott személyi körülményei, egészségi állapota, korábbi büntetései, a Be. 117.§ (1) bekezdésében felsorolt személyi adatai kimerítő felsorolása hiányos, illetve pontatlan, így kisebb fokú megalapozatlanságban szenved, ezért kiegészítésre szorul. Ez a részleges megalapozatlanság a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint a másodfokú bíróság által az iratok alapján kiküszöbölhető volt.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a következőkkel egészíti ki:

A vádlott mérlegkészítő szakképzettséggel is rendelkezik, jelenleg egy kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni.

Bal veséjét korábban műteti úton eltávolították, kétszer volt szívinfarktus, 2009-ben pedig szív-műtéten esett át. Vese- és cukorbetegséggel is orvosi kezelés alatt áll. Egészségi állapota miatt 70 %-ban elveszítette a munkaképességét.

A vádbeli időben - a felfüggesztett szabadságvesztések próbaidején kívül - hasonló cselekmények miatt ellene folyó büntetőeljárások hatálya alatt is állt, így:

- a Balassagyarmati Városi Bíróság 6.B.384/2006/81. számú ítéletével elbírált adócsalási és magánokirathamisítási cselekményeit 2003 - 2005. években bűnsegédként követte el;
- a Salgótarjáni Városi Bíróság 4.B.305/2010/8. számú ítéletével az adócsaláson kívül számviteli fegyelem rendje megsértésének vétsége és magánokirat-hamisítás vétsége miatt is elmarasztalta, amelyeket 2004. január 1. és 2005. december 31. napjai között valósított meg;
- Pesti Központi Kerületi Bíróság 32.B.V-XIII. 26768/2009. számú ítéletével elbírált cselekmény elkövetési ideje: 2003. július 4. napja;

A Nógrád Megyei Bíróság 9.B.144/2008/58. számú ítéletével, illetve Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.345/2010/6. számú végzésével a 2005. és 2006. években - az adócsalást meghaladóan - elkövetett csődbüntett, valamint számviteli fegyelem rendje megsértésének vétsége és magánokirat-hamisítás vétsége miatt is elítélték, a szabadságvesztés végrehajtandó részét 2012. április 16. napjától 2013. október 15. napjáig töltötte.

A fenti kiegészítéssel a tényállás hiánytalan, minden tekintetben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ezért megalapozottá vált, amely a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, ezért - egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával, amelynek ugyan az ügydöntő határozatában kifejezetten nem adta indokát - a másodfokú eljárásban a vádlott és védő az áruk külföldi eredetét alátámasztó számlák beszerzését célzó bizonyítási indítványát elutasította. E körben megállapítható, hogy a törvényszék az eljárás elhúzódására vezetően, eredménytelenül kísérelte meg a vádlott által hivatkozott beszerzési számlák felkutatását, amelyek azonban a terhelt büntetőjogi felelősségének megítélését egyébként sem befolyásolják. Az elsőfokú bíróság által helyesen elfogadott könyvszakértői vélemény szerint a beszerzési számlák meglététől függetlenül fennáll az adóbevallási-, illetve megfizetési kötelezettség és annak mértéke is megállapítható. Ezért ezirányú további bizonyítás irreleváns és szükségtelenül vezetne az eljárás további elhúzódásához.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében logikusan számot adott arról, hogy a vádlott védekezésével szemben mely bizonyítékokat és miért fogadott el.

Helyes érveléssel vetette el a vádlott büntetőjogi felelősségét kétségbe vonó azon védekezését, miszerint a vád tárgyát képező cselekmények tekintetében büntetőjogi felelősségét kizárja, hogy sem ügyvezetője, sem tagja nem volt a Betéti Társaságnak. E védekezéssel szemben tényként állapítható meg, hogy a betegsége miatt cégvezetésre nem képes testvére, ZZ helyett, teljeskörű meghatalmazás alapján ténylegesen a vádlott vezette a vállalkozást. A 2005. május 10-i keltezésű, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazás a betéti társaság ügyeiben való jogszerű eljárásra, szerződés, számla aláírására és hivatalos szervek előtti képviselétére nézve tartalmaz kifejezett rendelkezést (*nyomozati iratok 1. számú melléklet 117. oldala*). Ez nem hagy kétséget affelől, hogy az ügyei vitelében egészségi állapota miatt korlátozott ZZ ügyvezetői teendőit teljeskörűen a vádlottra ruházta át, aki korlátozás nélkül, önállóan intézhette a cég ügyeit, beleértve az ügyvezetői feladatok ellátását is.

A tanúvallomások tükrében, az okirati bizonyítékok és a kiegészített igazságügyi adó- és könyvszakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a betéti társaság képviselétére jogosult beltagjának meghatalmazása által biztosított lehetőséggel élve, a céggel kapcsolatos ügyintézését teljeskörűen és kizárólag a vádlott végezte, ebből következően pedig az adóbevallás tartalmáért és a társaság adminisztratív tevékenységért egyaránt ő tartozott felelősséggel. Az sem vitatható, hogy az évtizedek óta vállalkozóként tevékenykedő vádlott az ügyvezetőket terhelő valamennyi könyvelési, adóbevallási és adófizetési kötelezettséggel kapcsolatban kellő ismeretettel és tapasztalattal is rendelkezett. A kifejtettek szerint egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a tényből tényre történt következtetésével is.

Az adócsalás elkövetési magatartása az adókötelezettség szempontjából jelentős tényre vonatkozó valótlan tartalmú nyilatkozattétel az adóhatóságnak, vagy ilyen ténynek az elhallgatása. Ehhez

képest ezt a bűncselekményt közvetlen tettesként az követheti el, aki köteles ezeket a tényeket az adóhatóságnak bevallani.

Ahogy arra a Kúria több határozatában is rámutatott, e bűncselekményt azonban más elkövetői minőségben, így közvetett tettesként, bűnsegédként olyan személy is elkövetheti, akinek a tényekre vonatkozó nyilatkozattételre nincs jogi kötelezettsége [BH 2010/114.; 2010/319.; 2013/200.]).

Következetes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy az ún. közvetett tettesség állapítható meg, ha az elkövető más, a tévedése miatt nem büntethető személyt, mint eszközt használ fel a bűncselekmény elkövetéséhez. Jelen ügyben a betéti társaság gazdasági tevékenységét ténylegesen irányító terhelt a terhére megállapított bűncselekmények elkövetéséhez az adókötelezettség teljesítésére jogosult, de a társaság gazdasági tevékenységében részt nem vevő, arról érdemi információval nem rendelkező beltagját használta fel, amikor az adófizetési kötelezettség tekintetében releváns tényekről tudomással nem bíró testvérével íratta alá az adóhatósághoz benyújtott valótlan tartalmú adóbevallást. Az adóbevallások elkészítésén és felhasználásán kívül a terhelt a könyvvézetési kötelezettség megszegésében és a bizonylati rend megsértésében ugyancsak közvetett tettesként működött közre.

Az eljáró bíróság az irányadó tényállásból valamennyi cselekmény tekintetében okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, s nem sértett anyagi jogi szabályt, amikor a vádlott büntetőjogi felelősségét mind a gazdasági (gazdálkodás rendjét sértő), mind a pénzügyi (költségvetést károsító), mind a közbizalom elleni bűncselekmények vonatkozásában megállapította.

Mivel azonban a vádlott valamennyi cselekményét a tévedésben lévő, vezető tisztségviselő felhasználásával valósította meg, ezért az elsőfokú ítélet jogi indokolását szükséges volt kiegészíteni azzal, hogy a vádlott cselekményeit az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvényben konkrétan még nem nevesített, de a 2012. évi C. törvény 13.§ (2) bekezdésében megjelölt közvetett tettesként követte el.

Az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre jutott akkor, amikor a vádlottal szemben a cselekmény elkövetése idején hatályos büntető törvényt látta alkalmazandónak.

Az eljáró bíróságnak mind az elkövetéskor, mind a jelenleg hatályos büntető törvénykönyv 2. §-a alapján vizsgálnia kell, hogy van-e az új törvénynek visszaható hatálya és az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat kell-e alkalmaznia.

Az egyes bűncselekmények büntetési tételeit összehasonlítva, mindkét törvény szerint különösen nagyra számít az ötszázmillió forintot meg nem haladó kár [1978. évi IV. törvény 138/A § d/ pontja - 2012. évi C. törvény 459. § (6) bekezdése], s ilyen elkövetési értéknél az adócsalás büntetési tétele az elkövetéskor és az elbíráláskor egyaránt kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. Megjegyzendő, hogy a hatályos törvény 396.§ (5) bek. b/ pontja ugyan súlyosabban fenyegeti az üzletszerű elkövetést, azonban a vádirat nem tartalmaz olyan ténymegállapítást, melyre figyelemmel e minősítés alkalmazása egyáltalán szóba kerülhetne.

A számviteli fegyelemmel kapcsolatos bűncselekmény büntetési tétele a cselekmény elkövetése idején minősített esetben, büntetési alakzatért [1978. évi IV. törvény 289.§ (1) bek. a/ és b/ pontja, (4) bek. b/ pontja], míg a jelenleg alapesetért [2012. évi C. törvény 403. § (1) bek. b/ pontja] egyaránt maximum három évig terjedő szabadságvesztés alkalmazható.

A közbizalom elleni bűncselekmény [1978. évi IV. törvény 276.§ - 2012. évi C. törvény 345. §] büntetési tétele megegyező.

A büntetékiszabási szabályokat [1978. évi IV. törvény 83.§ - 2012. évi C. törvény 79. §] egybevetve az elkövetés idején nem volt irányadó a középértékű büntetés, az enyhítő rendelkezések [1978. évi IV. törvény 87.§ - 2012. évi C. törvény 82. §] között nincs eltérés.

A börtön végrehajtási fokozatban, illetve eltérő fokozat meghatározása tekintetében sincs különbség [1978. évi IV. törvény 43.§ a/ pont, 45.§ - 2012. évi C. törvény 37. § (2) bek. a/ pont, 35.§ (2) bekezdése]. A jelenlegi törvényben enyhébb viszont a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés, egyrészt mert a kedvezmény lehetősége a büntetés kétharmad részének kiállása után nyílik meg [38.§ (2) bekezdés a/ pontja], másrészt mivel különös méltánylást érdemlő esetben öt évig terjedő szabadságvesztés esetén is van mód a fele rész letöltése utáni feltételes szabadság engedélyezésére [38.§ (3) bekezdés].

A két törvény eltérően rendelkezik a felfüggesztett büntetés végrehajthatósága tekintetében.

Ha az elkövetőt többször ítélik azonos nemű, próbaidőre felfüggesztett büntetésre és még egyik büntetés próbaideje sem telt el, az elkövetéskori törvény 1978. évi IV. törvény 89. § (4) bekezdése szerint az előző büntetés próbaideje az utóbbi büntetés próbaidejének leteltéig meghosszabbodik. A 2012. évi C. törvény 86.§ (5) bekezdése értelmében pedig valamennyi próbaidő párhuzamosan telik. A jelen ügyben ennek figyelembevételével, noha mind az 1978. évi IV. törvény 67.§ (1) bek. d/ pontja, 68.§ (1) bekezdése, mind a 2012. évi C. törvény 26.§ (1) bekezdése értelmében egyaránt öt év az elévülési idő, annak kezdőidőpontja eltérően számítandó és az új törvény alkalmazása esetén az elsőfokú ítéletben elrendelt öt felfüggesztett büntetésből mostanra négy (együttesen öt év nyolc hónap tartamú) börtön elévült.

A fentiek egybevetéséből az állapítható meg, hogy a 2012. évi C. törvény alkalmazása összhatásában kedvezőbb a vádlottra.

A vádlott cselekményeit ekként a másodfokú bíróság a Btk. 396. § (1) bekezdés a/ pontjába ütköző és - a Btk. 459. § (6) bekezdésére figyelemmel - a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettének, a Btk. 403. § (1) bekezdés b/ pontja szerinti számvitel rendje megsértése büntettének és a Btk. 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomórészt feltárta, további enyhítő volt azonban, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

A releváns büntetési tényezők számának és nyomatékának figyelembevételével vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy az irányadó Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középértékű büntetés kiszabása szükséges-e a büntetés Btk 79.§-ában megfogalmazott céljának eléréséhez.

A büntetőeljárás elhúzódása a jelen ügyben nem a vádlottnak felróható.

A 2011. május 18-i vádemeléshez képest elsőfokú ügydöntő határozat 2014. szeptember 10. napján született, s az eljárás tartama az elsőfokú ítélet meghozatala óta mintegy másfél évvel nőtt, s így megközelíti a hét évet.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága több magyar vonatkozású ügyben is foglalkozott a tisztességes tárgyaláshoz való jog kérdésével az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke alapján (Csanádi kontra Magyarország, Németh kontra Magyarország és Aupek kontra Magyarország). Ez ugyanis kimondja, hogy „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

A jelentős időmúlás igen nagy nyomatékú enyhítő körülmény, ami miatt - a helyesen felsorolt súlyosító körülmények száma és súlya ellenére - a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztésnél szigorúbb büntetés alkalmazása nem kerülhet szóba, így a súlyosítást célzó fellebbezést az ítéletábla nem találta alaposnak.

A felmentésért bejelentett védelmi perorvoslat keretében vizsgálta az ítéletábla a büntetés enyhítésének lehetőségét is, azonban a méltányos tartamú szabadságvesztés mérséklésére sem látott törvényes lehetőséget. **AZ** igazoltan megromlott egészségi állapota és kezelést igénylő súlyos betegségei miatt a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést [a Btk. 35.§ (2) bekezdése felhívásával, a Btk. 37.§ (1) bekezdése alapján] a börtönhöz képest eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban, fogházban kell végrehajtani.

A vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés a/ pontja szerint legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása szükséges, tartama arányban áll a kiszabott szabadságvesztéssel.

A vagyonekbevonás és annak mértéke ugyancsak törvényes.

A próbaidő lejártához képest további öt év telt el, a kiszabott szabadságvesztések végrehajthatósága a következő ítéleteknél elévült:

a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 1.B.III.384/2006/4. számú ítélete 2014. május 3. napján;

a Szentendrei Városi Bíróság B.205/2000/61.számú, illetve a Pest Megyei Bíróság 1.Bf.303/2006/5. számú határozatai 2014. február 23. napján;

a Szentendrei Városi Bíróság 4.B.444/2004/39. számú ítélete 2015. március 19. napján;

a Salgótarjáni Városi Bíróság 4.B.190/2007/7. számú ítélete 2014. december 4. napján.

Az előbbi ítéletekkel kiszabott felfüggesztett szabadságvesztések végrehajtásának elrendelését ezért mellőzte a másodfokú bíróság.

Ugyanakkor a felfüggesztett büntetés végrehajtásának elrendelése továbbra is törvényes a Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.B.80063/2007/70. számú ítéletével kiszabott két évi börtönbüntetés tekintetében, mert annak elévülése nem következett be.

A Be. 258. § (2) bek. b/ pontja értelmében az ügydöntő határozat rendelkező részének tartalmaznia kell a vádlott személyi adatait is. A törvényszék azonban a Be. 117. § (1) bekezdésében felsorolt személyi adatok közül elmulasztotta feltüntetni a terhelt személyazonosító okmányának számát és állampolgárságát, ezeket a másodfokú bíróság az iratok alapján pótolta.

Az elsőfokú bíróság indokoltan kötelezte a vádlottat a büntetőjogi felelősségével összefüggésben felmerült, eltúlzottnak nem tekinthető bűnügyi költség megfizetésére, annak egyszerűségében azonban számszaki hibát vétett, amikor a büntetőeljárásban összesen felmerült (a költségjegyzék 1-27. tétele alá bejegyzett) 671.499 forint helyett 5.610 forinttal kevesebből rendelkezett. Ezt a másodfokú bíróság korrigálta.

Az elsőfokon eljáró törvényszék a bűnjelekről is törvényesen rendelkezett.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú ítéletet a minősítés tekintetében és részben a büntetés kiszabása körében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, ezt meghaladóan a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú ítélet elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2016. január hó 19. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k. Dr. Sebe Mária s.k. Dr. Halász Etelka s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 2014. szeptember hó 10. napján kelt 10.B.115/2011/71. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.393/2014/17. számú ítéletével 2016. január hó 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. január hó 19. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke

*A kiadmány hitelül:
tiszttviselő*